

Тягтежа

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЪ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобренъ и препоръченъ отъ Министерството, на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ	БРОЙ 25
---------------------	--	---	--	-------------------

Гжската на Агрипина

Деца, дали сте чували нѣкога човѣкъ да си вземе гжска, за да му служи въ кѣщи вмѣсто куче? Сигурно, такова нѣщо не сте чували до сега. А пъкъ това веднажъ се случило.

Въ Ромѣния, всѣко селско семейство, както у насъ, си има своя собствена кѣща и имѣтъ, макаръ и твърде скромни. Главното нѣщо за мнозина тамъ е — да си имашъ градина съ цвѣта и дворъ за животни. Особено се отглеждатъ гжскитѣ и патицитѣ.

Сега става въпросъ за нашата гжска, която носѣше съ гордостъ името „Ремъ“. Това име е любимо въ Ромѣния за хора и животни, защото ромѣнцитѣ твърдятъ, че водятъ своя произходъ отъ Ромула и Рема, основателитѣ на Римъ.

А знае се, че всѣка гжска и днесъ върви гордо, защото се чувствува истински потомѣкъ на ония гжски, които нѣкога сж спасили Римъ и сж увѣковѣчили името си.

И днесъ още като си спомня за нѣкоя „Ремъ“, намирамъ, че наистина тя е рѣдкостъ. Тази гжска, която познавахъ, вървѣше послушно следъ господарката си, не защото тя я викаше и залѣгваше съ храна въ шепата, а и тъй — каго придворенъ пажъ седнѣше ли нейната господарка — и тя ще кацне на нозетѣ ѝ като послушно псе. Гжската спѣше дори и въ кѣщи, кждето имаше въ коридора креватче послано съ слама. Сутринъ тя не се помръдваше отъ мѣстото си, докато не стане Агрипина, нейната господарка.

Щомъ слугинята донесѣше млѣкото — и тя отиваше на масата. Застава кротко, съ молещи очи, тя нетърпеливо очакваше господарката си, следъ съ шепата царевични зърна. Следъ като закусѣше, гжската измолваше съ своитѣ слова: „па-па“ да бже пусната на свобода.

Тамъ, по двора, тя се разхождаше тжжна или весела и споредъ това крѣскаше или гугукаше. Ако нѣкой тогава я помилваше, тя заставаше мирна и бѣше тъй щастлива.

Най-много тя обичаше да бже милвана отъ своята господарка. Тогава тя слагаше нѣжно глава на крилото си. Агрипина ѝ шепѣше:

Пролѣтни цвѣта

— Хубава птица е „Ремъ“ добра птица.

Когато господарката отиваше въ градината, кждето имаше малко бла-то, гжската бѣше истински щастлива. Тогава за да покаже на господарката си, че иска да влѣзе въ бла-тото, хващаше съ човка фустата ѝ като я теглѣше къмъ водата.

Гжската не обичаше кучето и щомъ презъ плета се покажеше главата му и залаеше, тогава тя разперваше крила и тъй запискваше, че оглушаваше съ крѣсцитѣ си цѣлото

село. И не спираше, докато нейния неприятелъ не избѣга.

Сжщото нѣщо тя правѣше при появата на всѣки чуждъ човѣкъ и особено просякъ или циганинъ, които обичатъ да си пооткрадватъ по нѣщо.

Не прилича ли всичко това на приказка? Все пакъ, това е истина за тази умна „Ремъ“.

Но нека все пакъ да завършимъ разказа си, както завършватъ приказкитѣ:

— Ако тази гжска до днесъ не е заклана, тя сигурно още живѣе.

Заякъ и маймуна

Веднажъ заякътъ и маймуната тръгнаха заедно на разходка. Тогава маймуната каза на заяка:

— Защо постоянно се озѣрташъ? Сякашъ нѣкой постоянно те гони!

— Защо да не се озѣртамъ? Азъ намирамъ, че това не е толкова много лошо нѣщо, каквото е твоето вѣчно чесане. Като че ли нѣкой постоянно те хапи и боде.

При тия думи на заяка, маймуната страшно се разсърди и по никой начинъ не искаше да признае, че това е истина.

Като се скараха доста лошо, тѣ решиха щото единъ цѣлъ день, ютъ изгрѣвъ до залѣзъ слънце, да седятъ единъ срещу други, презъ ксето време маймуната да не се почеше, а заякътъ да не се озѣрне.

Когато дойде уговорениятъ день, намѣриха се на опредѣленото мѣсто и седнаха единъ срещу другъ. Заякътъ заста на мирно, безъ да се движи, а маймуната постави ржцетѣ си на колѣната. Но още преди да настѣпи обѣдъ, маймуната едва се сдържаше да не се почеше и когато мжката ѝ стана непоносима, започна да говори на заяка така:

— Помисли си само, — каза ѝ тя — когато веднажъ бѣхъ на война, единъ куршумъ ме олучи ей тука — и тукъ — и тамъ, следъ това пакъ тука.

И всѣки пжтъ, когато съ прѣста си показваше, кжде го олучилъ куршума, тя си почесваше тѣлото и то така бързо, че заякътъ не можеше нищо да забележи.

Заякътъ сжщо не можеше повече да издържи загледавъ непрестанно въ една точка, заради това и той започна да разказва:

— Когато бѣхъ на война, — каза заякътъ, — подгони ме неприятеля. Отъ страхъ започнахъ да тичамъ ту въ дѣсно, ту въ лѣво, насамъ-натамъ.

И неговитѣ очи, които така дълго бѣха вперени въ едно мѣсто, хитро следваха движенията на краката му.

Не зная дали сж си разказвали дълго време историята, но убеденъ съмъ, че презъ това време нито маймуната, нито заякътъ сж се въздържали да не спорятъ. Естествено е, че тѣ не биха и могли да седятъ така дълго време, безъ да нарушатъ своитѣ лоши навици.

Янъ Бибианъ на луната

Отъ Елима Пелинъ

Магу се напи.

Отъ дветѣ чашки вино, които Янъ Бибианъ му даде, му стана много весело. Той почна да подскача, да се смѣе и гърлесто да се провиква. Следъ това той почна да говори, да ржкомаха и да разправя нѣщо, като махаше силно съ ржце и правѣше жестове, за да го разбератъ.

Янъ Бибианъ и Калчо не разбираха нищо, но пияниятъ Магу ги забавляваше и тѣ се смѣеха весело.

— Калчо, време е да излетимъ, — каза Янъ Бибианъ. — Да направимъ една обиколка около луната.

— Добре, — каза Калчо и тръгна къмъ машината.

Въ това време навънъ се чуха страшни викове и шумъ отъ нѣкакво ужасно металическо дрънкане.

Магу, който до тогава не преставаше да бѣбри и да се смѣе, отведнажъ млѣкна, после извика:

— Ягага, Ягага! — и изтича навънъ, съвсемъ изтрезнѣлъ и уплашенъ.

зо, а следъ него влѣзе самиятъ Ягага смутенъ и уплашенъ.

Магу почна да разправя на Янъ Бибианъ бързо и съ високъ гласъ. Калчо, който вече се качваше на машината, като видѣ това, върна се при Янъ Бибианъ.

Следъ дълги ржкомахания на Магу, следъ дългитѣ поклони на самия Ягага, Янъ Бибианъ разбра, че тритѣ други крале на луната — господаритѣ на жълтото синѣлото и червеното царство сж отворили война на Ягага и че причината за това сж неговитѣ гости отъ земята, които сж дошли да запалятъ луната, за да получатъ жителитѣ на Ваха повече свѣтлина презъ тъмнитѣ нощи, когато слънцето се скрива.

Кралетѣ на тритѣ държави искатъ отъ Ягага да имъ предаде опаснитѣ гости, за да ги хвърлятъ въ бездъното гърло на голѣмия угасналъ кралетѣр Шая.

Ягага не намира, че гоститѣ сж опасни и пусналъ пратеницитѣ да

обадятъ, че гоститѣ отъ земята не сж опасни хора и че идатъ да сключатъ миръ между луната и земята. Но пратеницитѣ му били уловени и хвърлени въ гърлото на Шая, кратера, кждето се допиратъ границитѣ на четиритѣ лунни кралства и който е въ владение на боговетѣ покровители на луната. А войскитѣ на тритѣ кралства вече трѣгватъ, предвождани отъ кралетѣ си, къмъ кратера, да положатъ клетва, да направятъ молитва и всички дружно да нахлуятъ въ държавата на Ягага.

Но най-страшното бѣше, че поданицитѣ на Ягага сж се уплашили, не искатъ да се биятъ и цѣлото население на границата е минало на страната на противницитѣ.

— Какво да направя? — попита Янъ Бибианъ.

— Най-добре е да си отидете на вашата Ваха, — отговори Ягага.

— Калчо, пждятъ ни, — обърна се Янъ Бибианъ къмъ другаря си. — Иди на апарата, приготи картечницитѣ и орждието, приготи и пушкитѣ и ме чакай.

Калчо отиде и влѣзе при машината. Янъ Бибианъ тогава се помжчи

да обясни на Ягага, че нѣма защо да се плаши и го помоли да си отиде спокоенъ у дома.

Следъ това той помоли Магу да се качи съ него на машината.

Магу изпърво се уплаши, но Ягага му заповѣда да тръгне и той покорно и съ наведена глава последва Янъ Бибианъ.

Скоро „Свѣткавица“ тихо излетѣ отъ пещерата и спокойно се издигна надъ островърхитѣ възвишения, около които се намираше градътъ на Ягага.

Но тоя градъ бѣше безлюденъ. Никжде се не мѣркаше жива душа и входоветѣ на подземнитѣ жилища се чернѣха като тъмни дупки.

Народътъ, между който се бѣ разпространила страшната вѣстъ, че жителитѣ, дошли отъ Ваха, искатъ да запалятъ луната, бѣше се изплашилъ и изпокрилъ, като видѣ, че се издига страшната машина, която носѣше огънь.

Янъ Бибианъ, като научи отъ Магу посоката, къмъ която се намираше страшния кратеръ Шая, отправи „Свѣткавица“ нататѣкъ, като даде бързъ ходъ.